

/J. A. Miranda

Amb Ardanza, les relacions de CiU amb el PNB són distants

Carrillo i Ardanza, des de Catalunya

Historicisme i tecnocràcia

Santiago Carrillo és un personatge històric del comunisme espanyol. José Antonio Ardanza s'autoqualifica com a home gris i tecnòcrata. Ambdós personatges, l'un a Madrid i l'altre a Vitòria, han estat en el centre de l'atenció política catalana en els darrers dies.

Oriol Domingo

Carrillo està morint mantant, s'ha dit en cercles comunistes de Catalunya. Tota la crisi que el carrillisme està provocant al si del Partit Comunista d'Espanya es plasma en les organitzacions comunistes catalanes. Tant el PSUC, partit eurocomunista i parlamentari, com el PCC, partit pro-soviètic i extra-parlamentari, critiquen

durament Santiago Carrillo.

El *psuquero* Rafael Ribó ha arribat a dir que Carrillo és nefast. El també *psuquero* Ramon Espasa ha manifestat que, sense Carrillo a les llistes electorals, el PC sortirà guanyant vots. I, en definitiva, la cúpula dirigent del PSUC dona el seu ple suport a la direcció del PCE, encapçalada per Gerardo Iglesias. Al seu torn, el pro-soviètic Pere Ardiaca ha estat molt contundent quan ha dit que el millor que podria fer Carrillo seria retirar-se i anar a escriure les seves memòries, i que tot l'edifici eurocomunista construït per l'ex-secretari general del PCE recau ara sobre ell mateix.

A més, els uns i els altres admeten que les picabaralles del PCE afecten la imatge del comunisme en general, però sostenen que això no repercutirà negativament en les pròpies organitzacions.

Però aquí acaben les coincidències entre PSUC i PCC. Els primers acusen els segons de grupuscle ideològic i de pretendre debilitar el projecte polític de l'històric PSUC. I els segons, que preconitzen el marxisme-leninisme i la dictadura del proletariat, acusen els primers de socialdemòcrates.

I passant del camp comunista a l'àmbit nacionalista, s'ha de deixar constància de les relacions distants existents actualment entre Catalunya i Euskadi, entre els governs autònoms nacionalistes dels dos pobles, entre Convergència i Unió (CiU) i el Partit Nacionalista Basc (PNB). Aquest distanciament pot quedar personificat en l'actual *lehendakari* José Antonio Ardanza.

La llarga i complicada crisi interna del PNB; els condicionaments que per

al nacionalisme basc suposa el pacte de legislatura entre el govern d'Euskadi i el PSOE, i la polèmica derivada de la Llei de Règim Local, que ha resultat beneficiosa per als plantejaments bascos i perjudicial per als plantejaments catalans, són alguns dels factors que expliquen el deteriorament de les relacions, tradicionalment bones, entre els governs de CiU i PNB.

A Catalunya hi ha consciència que no es pot caure en la trampa de la dinàmica d'un enfrontament entre catalans i bascos. Caure en aquesta trampa no beneficia de cap manera les dues nacionalitats i, en canvi, n'ix guanyant el centralisme, incloent-hi el PSOE. Així opinen, per exemple, Concepció Ferrer, presidenta del comitè de govern de la democràtica cristiana Unió Democràtica, que, amb Convergència, forma la coalició CiU.

I, des de la Generalitat, es propugna una sèrie de gestions per restablir les relacions entre ambdues parts. Així, el president Jordi Pujol envià el conseller de governació, Macià Alavedra, a Vitòria, per entrevistar-se amb Ardanza. I al cap d'un parell de dies, el *lehendakari* basc feia unes declaracions a uns periodistes, precisament catalans, amb un to crític envers el tipus de política i l'estil negociador del govern català.

La resposta del govern de la Generalitat i de Convergència ha estat el silenci. Fonts ben informades asseguren que no es tracta d'un silenci despectiu, sinó d'un silenci que l'única cosa que pretén és no embolicar més la troca. La voluntat és continuar amb discreció fent gestions per restablir el clima cordial entre els governs català i basc.